

Ingeborg dödade sina barn

Maria Bouroncle minns själv sin mormors syster Ingeborg. En konstig gammal tant på ett vårdhem. Men när hon började gräva i sin släkts historia fann Maria en ohyllig tragedi som varit nedtyd i nästan 90 år.

Text: Kerstin Weman Thornell reportage@egmont.se
Foto: Kerstin Weman Thornell, privata bilder

Tre små vita kistor står framme vid altaret i Vesene kyrka. Det är annandag påsk 1929 och många bybor har samlats för att ta farväl av syskonen Ingvar, Efraim och Lucia. På första bänk sitter barnens pappa Artur. Hans hustru Ingeborg är inte där. Hon befinner sig på häktet i Vänersborg, och i tidningarna går hon redan under benämningen Vesene-mörderskan.

I en annan tid, och på en annan plats, plockar 50-åriga Maria Bouroncle fram foton från sin samling. Hon har flera tjocka luntor av svartvita

släktbilder på människor, byggnader, högtider och vardag. Ändå saknas tre små barn. Två pojkar och en flicka, vars porträtt försvunnit och vars öde förtigits. Ända tills nu.

Själv har Maria vaga barn-domsminnen av Ingeborg, den gamla tanten som var mormors syster. Mot slutet av sitt liv bodde hon på ett vårdhem i Västergötland och ibland åkte Maria och hennes mamma och hälsade på.

– Oftast stannade jag nog utanför och gungade eller lekte. Men jag minns de gånger jag gick in i den stora byggnaden. Ingeborg hade blivit blind de sista åren och satt i en stol och skrek på hjälp. Jag tyckte bara att hon var gammal och konstig.

"Lät så obehagligt"

Det var först i vuxen ålder som Maria hörde talas om dådet. En kusin hade råkat stöta på en person som frågat om hon var släkt med kvinnan som tagit livet av sina barn.

– Min kusin kontaktade mig och frågade om jag visste

De senaste åren har Maria Bouroncle fyllt i luckorna i sin släkthistoria.

Vesene-mörderskan var släktens mörka hemlighet

Ingeborg var ung och vacker, men efter de tre barnens ankomst blev hon allt mer tillbakadragen.

något, men jag hade ingen aning. Jag sköt det ifrån mig, det lät så obehagligt.

Men för fem år sedan, i samband med hennes pappas bortgång, bestämde sig Maria för att ta reda på mer om sin släkthistoria, och framför allt om den där Ingeborg.

Maria visar ett porträtt på en ung och vacker kvinna med ljusblå blick och vag uppåtnäsa. Ingeborg hade haft tur i livet. Hon hade träffat Artur, som kom från en välbärgad familj i trakten. De gifte sig och flyttade in i en stor gård. De

installerade både telefon och elektricitet, vilket inte hörde till vanligheterna. Dessutom kunde de bekosta barnjungfru till de tre barnen.

Men när den yngsta flickan var i ettårsåldern började Ingeborg dra sig undan allt mer. Hon blev tyst och tvär.

"Vad har du gjort?"

Snön låg fortfarande tung över gårdsplanen på fredagsmorgonen den 22 mars 1929. Ingeborg skulle baka och tvätta kläder medan Artur och brodern Holger skulle ge sig ut

i skogen för att hämta ved. Men innan de gav sig iväg med släden hjälpte Artur till att bära in kopparkitteln till köket, så att Ingeborg kunde sätta igång med byken.

När de åkt en bit med släden insåg Holger att han glömt sin klocka. Han återvände mot gårdsplanen och noterade att gardinerna i kammaren var fördragna. När han kom in satt Ingeborg vid köksbordet med ansiktet i händerna.

"Vet du var klockan är?", undrar han, varpå Ingeborg

svarar tonlöst: "det ser du väl själv", och nickade åt amerikauget på väggen.

När Holger klev över tröskeln till kammaren möttes han av en härresande syn. De tre barnen hängde livlösa över kanten till den stora kitteln.

Han rusade tillbaka ut i köket.

"Ingeborg, vad har du gjort!?"

Hon svarade inte.

Barnen lyftes upp och lades på sängen, yngsta flickan var fortfarande varm, men livet

fanns inte kvar i de små kropparna.

Landsfiskalen tillkallades, men han kunde inte heller få några svar ur Ingeborg. Hon lät sig föras iväg för vidare färd till häktet i Vänersborg.

Ville inte prata om det

Maria började sina efterforskningar med att kontakta äldre släktingar. En del ville inte alls prata om Ingeborg, andra bistod med information om namn och årtal. Därefter har hon sökt sig fram genom arkiv, förhörprotokoll och sjukjournaler.

Ingeborg fick genomgå en sinnesundersökning.

– Hon klarade antagligen inte av att ta ansvar för hus och hem. Läkaren ansåg också att hon hade schizofreni – en vanligt förekommande diagnos på den tiden, berättar Maria.

Så småningom hamnade

hon på Restads sjukhus i Vänersborg, där man placerade personer som bedömdes som sinnessjuka.

Hemma i byn gick pratet från gård till gård. Alla sökte en förklaring till det förfärliga som hänt. Men när svaren uteblev började man förtränga händelsen ur det kollektiva minnet. Artur såg till att gräva ner gravstenen med barnens namn, så att han slapp se den varje gång han passerade kyrkogården.

– De där barnen raderades ut ur historien. Det är förfärligt, men kanske det enda man kunde göra för att orka leva vidare, säger Maria.

Gifte om sig

Artur gifte sig snart med en annan kvinna från bygden. De skulle aldrig få några barn, men tog emot hjälpbehövande barn från Finland under kriget.

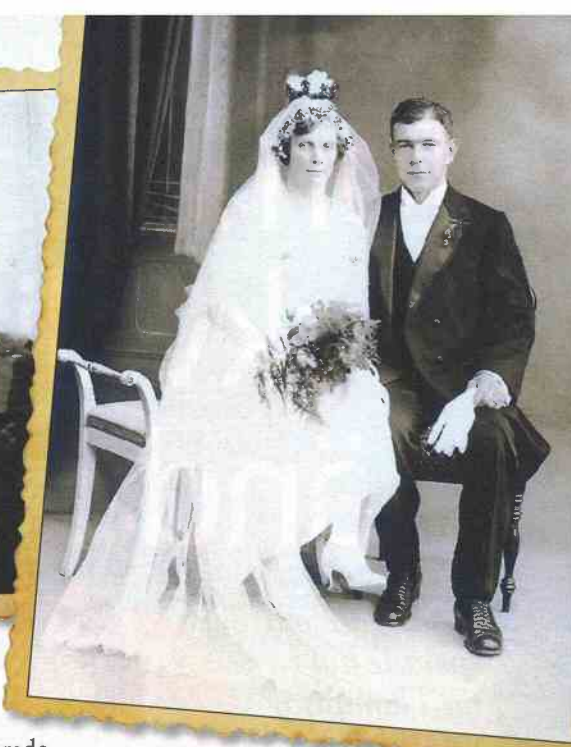
Maria Bouroncle är sedan flera år bosatt i Washington.

– Washington är ju en storstad där man lever en ganska anonym tillvaro. Visst blir det en stor kontrast att komma till en liten by i Västergötland och få frågan: Är det du som är släkt med Ingeborg?

Forskningen har så

Tre små kistor – familjetragedin i en bild.

Artur kom från en välbärgad familj och efter giftermålet flyttade det unga paret samman på en stor gård i Vesene i Västergötland.

småningom tagit formen av ett bokmanus, med arbetstiteln *Låt barnen komma till mig*.

När Ingeborg blev utskriven från sjukhuset 1947 flyttade hon in på ovanvåningen hos sin syster, Marias mormor.

Där skulle hon bo i två decennier. De sista åren av sitt liv bodde hon åter på institution.

Maria har lärt känna sin egen släkthistoria, som gått hand i hand med den allmänna synen på psykisk ohälsa.

Maria har också en förhoppning om att gravstenen, där de tre barnens namn står ingraverade, åter ska komma upp i dagsljus. För oavsett hur de fick sluta sitt liv, så blir det åtminstone en symbol för att dessa barn en gång funnits. ■

NY TIDNING!
Ute i butik nu!

Läs hela reportaget i Svenska Öden & Äventyr nr 3

